

Octave, Achille, Jean-Marie, Raphaël: een familie van seingeverers

De Brondelets zijn allemaal, van vader op zoon en in andere tijdperken, seingever geworden. Het begrip "spoorman" is altijd het stokpaardje geweest van de familie, aldus Jean-Marie en Raphaël, de "benjamins" van de dynastie.

Jean-Marie en Raphaël bewonen in Hamoir een huis dat gebouwd is met steen uit de streek en volledig met bloemen is versierd. Daar ontvangen ze ons voor DIT WIL ZEGGEN. Jean-Marie werkt op een steenworp van zijn woning, terwijl zijn zoon Raphaël onlangs in het seinhuis van Liers terecht kwam.

Van Nord Belge naar de NMBS

Octave Brondelet wordt in 1897 geboren en treedt in 1923 als blokwachter in dienst bij de chemins de fer du Nord Belge. Dit houdt in dat hij de overwegen en armseinen moet open- en toezetten. Hij behoudt die betiteling tot hij wordt aangeworven door de NMBS, die in 1940 de Nord Belge overneemt. Enkele jaren later wordt hij seingever C. Zijn hele loopbaan blijft hij in Neffe (dicht bij Dinant), behalve tussen 41 en 44, de periode waarin hij krijgsgevangene is.

Drie seingeverers meer bij de NMBS

Jean-Marie vertelt ons: "Ik herinner mij de tijd dat mijn grootvader in Neffe werkte. Mijn vader, die zich vandaag niet kon vrijmaken, heeft ook in Neffe gewerkt. Vooraleer hij statutair werd, werkte hij in de jaren 48-49 als stoker op de stoomlocomotieven. Dat waren de glorie dagen. Omdat men in die tijd gemakkelijk van werk veranderde om meer te verdienen, is hij dan in de privé-sector zijn geluk gaan beproeven. In april 1951 is hij bij de NMBS teruggekeerd als spoorlegger, om vervolgens smeeder en uiteindelijk seingever D te worden. Hij had nochtans douanier kunnen worden. Het toeval wilde dat hij eerst door de NMBS is aangeworven. Hij heeft in veel stations gewerkt. Ik herinner mij de blokposten Anhée, Dave-Nord, Jambes-Nord, Lustin en Yvoir. De seingevercategorien "B, C of D" worden toegekend aan de seingeverers die de seinhuizen bedienen op

basis van een aantal punten m.b.t. het verkeer op de lijn".

Plots horen we het gefluit van een stoomlocomotief in een andere kamer van het huis. Met een brede glimlach legt Jean-Marie uit welk belang hij hecht aan de gadgets die op de spoorwegen betrekking hebben. Een wandklok met op de achtergrond een stoomlocomotief produceert om het uur het gefluit van een stoomlocomotief die een overweg voorbijrijdt. Hij toont ons ook een polshorloge waarvan de secondewijzer door een lijnlocomotief vervangen is. Enkel zijn oude elektrische trein wordt zorgvuldig op zolder bewaard en maar bij speciale gelegenheden getoond.

"Mijn vader beëindigde zijn loopbaan in Dinant als geherklasseerd zaalwachter" vervolgt Jean-Marie. "Ikzelf was nog geen 15 op het ogenblik dat ik als berichtenbesteller bij de spoorweg kwam. Ik werkte achtereenvolgens in Beauraing, Dinant, Bertrix, Virton, Libramont, Jemelle en Rochefort. Ik vertrok elke dag rond 6.30 uur naar Virton. Daar bezorgde ik met de fiets de colli aan huis en de verschillende administratieve documenten in de bureaus... In 1989 werd ik seingever in Neufchâteau. In 1990 ging ik naar Marloie als seingever 1e klas. Toen werd het elektrische seinhuis vervangen door een alrelaisseinhuis. Daarom voerde ik gedurende 3 jaar vervangingsopdrachten uit in het station Ottignies en kwam uiteindelijk in Hamoir terecht. Maar dat is nog niet alles. Ik vroeg mijn overplaatsing naar Luik-Guillemins om operator te worden ondanks het feit dat ik recht tegenover mijn werkplek woonde" sluit Jean-Marie zijn betoog af.

Raphaël is in '80 in Dinant geboren en trad op 27 januari 2001 bij de NMBS in dienst als vakbediende in het station Rivage. "Ik ben er 3 weken gebleven, de tijd die vereist was om statutair te worden. Ik was in oktober 2000 geslaagd voor het examen van seingever. Na een kort verblijf in Rivage

Octave Brondelet, de stamvader van de dynastie, maakte de oprichting mee van de NMBS.

Achille Brondelet: de tweede generatie.

volgde ik de cursussen van seingever in de TES van Ronet. We werden toevallig seingever van vader op zoon en wat mij betreft, ik ging altijd graag mee met mijn vader naar zijn werk", zegt Raphaël.

Twee spoorfanaten

Jean-Marie heeft nog altijd de eerste miniatuurtreinen uit zijn prille kinderjaren. Hij herinnert zich dat hij als jonge knaap in een NMBS-huisje woonde in Warnant. Op 7-8 jarige leeftijd was hij tijdens de schoolvakanties altijd te vinden bij de spoorleggers. Dat was een echte stimulans om bij de spoorweg in dienst te gaan. "Het stoomtijdperk was een plezante tijd" zegt hij met spijt in het hart. Vandaag vertrouwt hij ons met trots toe: "Ik ben 32 jaar in dienst en werk nu in mijn 38ste station". Raphaël heeft 2 passies in zijn leven: treinen en zijn job als vrijwilliger bij de brandweer. Tijdens zijn vrije tijd stelt hij soms nog eens zijn miniatuurspoorweg op en laat hij zijn

treintjes rijden. Maar vooral het werk van de beweging stimuleert hem in zijn beroepsloopbaan. Beiden zijn van oordeel dat ze het gepaste beroep hebben gevonden. Onlangs werd nóg een jongetje geboren: Tanguy. Ze hopen dat hij de traditie voortzet.

Zoon Raphaël en vader Jean-Marie zijn de "benjamins" van de dynastie.

